

Κίνημα, καταστολή, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα

σκέψεις και προβληματισμοί με αφορμή
την εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο,
τη δίωξη των 5 συντρόφων και συντροφισσών
και τις υπέρογκες εγγυήσεις

κατάληψη Πατισίων 61 και Σκαρμαγκα

Διάσπαρτες φλόγες αντίστασης και αυτοοργάνωσης εκιαχραφούν
τις δυνατότητες για την ανατροπή αυτού του κόσμου.

ΤΡΙΤΗ 19/4, 19:00

ΕΚΚΟΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ

αλληλεγγύης & οικονομικής ενίσχυσης

για την εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο Κρήτης
και τη δώξη 5 συντρόφων στους οποίους έχουν επιβληθεί
υπέρογκες χρηματικές εγγυήσεις.

| προβολή βίντεο: Κατάληψη ΠΙΚΠΑ |

Με σημείο σταθμό την εξέγερση του '08 οι καταλήψεις και τα αυτοοργανωμένα
εγχειρήματα πολλαπλασιάζονται σε όλη την επικράτεια. Αποτυπώνουν τις οδοένα
διευρυνόμενες δυνατότητες του κινήματος, την ανάγκη δημιουργίας σταθερών
σημείων αναφοράς των κινηματικών διεργασιών, τόσο στις γειτονίες των μητρο-
πόλεων, όσο και στις τοπικές κοινωνίες της περιφέρειας. Εστία αδισμοσολάβητου
αγώνα στρέφονται ενάντια στην κυρίαρχη εκμεταλλευτική και καταπιεστική
συνθήκη αναπτύσσουν λόγο, μέσα και πρακτικές διαχέοντας τα κοινωνικά. Εν
μέσω κρίσης, κράτος και κεφάλαιο σχεδιάζουν εντατικά την αντιμετώπιση από τον
ιδεολογικό πόλεμο και τις αναβαθμισμένες θεσμικές του θωρακίσεις μέχρι την πιο
ψημή βαρβαρότητα και καταστολή απέναντι σε κάθε αγωνιζόμενο κοι-
νωνικό κομμάτι που αμφισβητεί εμπράκτως την κυριαρχία της σιωπής. Ανάμε-
σα σε αυτά οι καταλήψεις δεν παύουν να βρίσκονται διαρκώς στο στόχαστρο.

Σε αυτή την κρίσιμη συγκυρία...

ΝΑ ΜΗΝ ΑΡΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΧΑΘΕΙ ΣΠΙΘΑΜΗ ΕΔΑΦΟΥΣ
ΝΑ ΟΠΛΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ

κατάληψη πατνσιών 61 & σκαραμαγκά | pat61.squat.gr

Η υπόθεση του ΠΙΚΠΑ

Στις 16 Φεβρουαρίου δεκάδες μπάτσοι όλων των ειδών (ένστολοι και μη) μαζί με τον εισαγγελέα Ηρακλείου πραγματοποιούν επιχείρηση εκκένωσης στο κτίριο της κατάληψης ΠΙΚΠΑ χωρίς να βρουν κάποιον μέσα. Τρεις αλληλέγγυοι που φτάνουν στο σημείο για να δουν τι συμβαίνει συλλαμβάνονται και μεταφέρονται στη Γ.Α.Δ.Η. Οι δυο αφήνονται χωρίς κατηγορίες, ενώ στον τρίτο απαγγέλλονται κατηγορίες (κλοπή ρεύματος και φθορές στο κτίριο) που συνοδεύονται με πρόστιμο (10.500 και 3.500 αντίστοιχα). Οι κατηγορίες για την κατάληψη του κτιρίου στοιχειοθετούνται με στοιχεία που στερούνται οποιασδήποτε σοβαρότητας. Το ίδιο πρωί και λίγη ώρα μετά την εκκένωση 70 περίπου σύντροφοι κατέλαβαν τη Δ.Υ.Π.Ε. Κρήτης (παράρτημα του Υπουργείου Υγείας). Από τις 7 και μετά πραγματοποιείται συγκέντρωση 100 ατόμων η οποία και καταλήγει σε πορεία προς το ΠΙΚΠΑ. Ακολούθησαν συγκρούσεις ανάμεσα στους διαδηλωτές και τα ΜΑΤ με τελικό απολογισμό τέσσερις συλλήψεις στο σωρό, εκ των οποίων τουλάχιστον η μία συνοδεύτηκε από τον «απαράιτητο» ξυλοδαρμό από τους ένστολους γορίλες του Παπουτσιά.

Στους δυο από τους συλληφθέντες αποδίδονται βαρύτατες **κατασκευασμένες** κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα και από την πρώτη στιγμή αντιμετωπίζουν **έντονα το ενδεχόμενο της προφυλάκισης**. Εκτός αυτών, και οι τέσσερις κατηγορούνται (πάλι με μοναδικούς μάρτυρες ΜΑΤατζήδες) με διάφορα «βαριά» πλημμελήματα (διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση, οπλοχρησία, διακεκριμένες περιπτώσεις φθοράς, επικίνδυνη σωματική βλάβη). Τελικά, και οι τέσσερις αφήνονται ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και την υποχρέωση καταβολής εξοντωτικών εγγυήσεων (αρχικά 20.000 ευρώ για τον καθένα με τα κακουργήματα, ποσό που έπεσε ύστερα από έφεση στα 12.000 για τον καθένα, 3.000 και 2.000 ευρώ για αυτές με τα πλημμελήματα).

Εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο τον Φλεβάρη του 2011

Τις ίδιες μέρες πραγματοποιούνται δράσεις αλληλεγγύης στους συλληφθέντες με συγκεντρώσεις έξω από τα δικαστήρια, καταλήψεις-παρεμβάσεις στους τηλεοπτικούς σταθμούς ΚΡΗΤΗ TV και TV CRETA την ώρα των κεντρικών δελτίων ειδήσεων, κατάληψη του παισιματοδικείου Ηρακλείου και παγκρήτια πορεία.

Σύντομη παρουσίαση του α/α κινήματος στο Ηράκλειο κατά την τελευταία δεκαετία

Το αναρχικό/αντιεξουσιαστικό κίνημα στο Ηράκλειο έχει εξελιχτεί, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά, τα τελευταία χρόνια και έχει διευρύνει το πεδίο της κοινωνικής απεύθυνσης και της αλληλεπίδρασης με την τοπική κοινωνία. Αξίζει να αναφερθούν χαρακτηριστικά παραδείγματα και στιγμές μεγάλης συσπείρωσης μέχρι το Δεκέμβρη του 2008.

Το Φεβρουάριο του 2003 σε συνεργασία με συλλογικότητες, συντρόφους και συντρόφισσες από το Ρέθυμνο και τα Χανιά έγινε πανελλαδικό κάλεσμα και διοργανώθηκε διήμερος αποκλεισμός στη νατοϊκή βάση της Σούδας την περίοδο του πολέμου στο Ιράκ. Τον Ιούνιο του ίδιου χρόνου συμμετείχαν οργανωμένα στις διαδηλώσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής στη Θεσσαλονίκη, ενώ μετέπειτα πίσω στο Ηράκλειο αναπτύχθηκε

μαζικό και δυναμικό κίνημα αλληλεγγύης στους 29 συλληφθέντες, επιά από τους οποίους είχαν προφυλακιστεί. Το Δεκέμβρη του ίδιου χρόνου δολοφονείται ο Η. Μαραγκάκης από μπάτσους των ΤΑΕ. Ακολούθησε επίθεση στην ασφάλεια Ηρακλείου κατά την οποία συνελήφθησαν έξι άτομα. Ο αναρχικός χώρος και μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας του Ηρακλείου συναντήθηκαν στη μεγαλύτερη ως τότε καλεσμένη από αναρχικούς/ές πορεία ενάντια στην κρατική δολοφονία αλλά και αλληλεγγύης στους συλληφθέντες. Το 2006-7 αρκετοί σύντροφοι και συντρόφισσες συμμετείχαν στις φοιτητικές κινητοποιήσεις μέσα στις κατειλημμένες σχολές και το δρόμο συμμετέχοντας στα φοιτητικά συλλαλητήρια στην Κρήτη και στην Αθήνα. Ο α/α χώρος μαζικοποιήθηκε εκείνη την περίοδο. Το καλοκαίρι του 2008 η κατάληψη Ευαγγελισμού αντιμετώπισε την απειλή της εκκένωσης, όταν ύστερα από δεκαπενθήμερο τελεσίγραφο του εισαγγελέα Μαρκάκη (για άλλη μια φορά) «ζητήθηκε» από τους συντρόφους/ισσες να εγκαταλείψουν το κτίριο. Η απάντηση δόθηκε όχι μόνο από «Ηρακλειώτες» αλλά και από δεκάδες συντρόφους και συντρόφισσες που ανταποκρίθηκαν στο πανελλαδικό κάλεσμα για αλληλεγγύη.

Μέσα στα χρόνια το α/α κίνημα στο Ηράκλειο καταπάστηκε και ανέδειξε διάφορα ζητήματα με παρεμβάσεις, πορείες, δράσεις, εκδηλώσεις ενώ συναντήθηκε στο δρόμο με άλλα κοινωνικά κομμάτια συμμετέχοντας σε αντιπολεμικά συλλαλητήρια, απεργίες και μπλόκα αγροτών. Παράλληλα, όλα αυτά τα χρόνια έχουν καλλιεργηθεί πολύ καλή επικοινωνία και σχέσεις με συντρόφους/ισσες, ομάδες και καταλήψεις σε Ρέθυμνο και Χανιά που συχνά εκφράστηκε με συνδιοργανώσεις (αντιφασιστικό διήμερο στο Ρέθυμνο), συμμετοχή σε καλέσματα και αλληλοϋποστήριξη.

Το Δεκέμβρη του 2008 μετά την είδηση της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου πολύς κόσμος βγήκε στο δρόμο για μία εβδομάδα και επιτέθηκε στις δυνάμεις καταστολής και σε καπιταλιστικούς και κρατικούς στόχους. Αντίθετα με άλλες πόλεις, όπου η συνέχεια δόθηκε μέσα από λαϊκές συνελεύσεις ή κατειλημμένα δημόσια κτίρια, στο Ηράκλειο οι απαντήσεις ήταν σποραδικές και όχι συνεκτικές και οργανωμένες. Πολλοί άνθρωποι που είχαν συναντηθεί στα οδοφράγματα τα μερόνυχτα εκείνα, με την πεποίθηση πως μπορούν να συνδεθούν με διαφορετικά κομμάτια της κοινωνίας και να δώσουν μάχες συλλογικά και αυτοοργανωμένα, δημιούργησαν την «Ανοιχτή Συνέλευση Εξεγερμένων Ηρακλείου». Η διάρκεια της προσπάθειας αυτής μπορεί να ήταν μικρή, έδωσε όμως μία ώθηση μέσα από τη δομή της να δημιουργηθούν ζυμώσεις και σχέσεις που οδήγησαν σε άλλα εγχειρήματα στην πορεία, όπως η κατάληψη του ΠΙΚΠΑ.

Το σίγουρο είναι πως μετά το Δεκέμβρη άλλαξε ο «πολιτικός χάρτης» στο Ηράκλειο. Ο α/α χώρος είχε μια ραγδαία ποιοτική και ποσοτική -σε όλα τα πεδία δράσης- εξέλιξη. Από τις συνελεύσεις και τις πρωτοβουλίες μέχρι την παρουσία στο δρόμο που έχει γίνει πιο μαζική και με πιο συγκρουσιακά χαρακτηριστικά. Τον ίδιο χρόνο αυξήθηκαν οι νυχτερινές επιθέσεις και οι εμπρησμοί. Επόμενη και άρρηκτα συνδεδεμένη με τη δράση στο Ηράκλειο αλλά και με τον κεντρικό κατασταλτικό σχεδιασμό του κράτους στη μεταδεκεμβριανή εποχή (στα μέτρα του Ηρακλείου πάντα) ήταν και η καταστολή που δέχτηκαν μια σειρά από πορείες, κυρίως του αναρχικού χώρου (με αριθμό συλλήψεων που φτάνει τους 19 συντρόφους/ισσες), ενώ η πόλη του Ηρακλείου βρήκει μπάτσων με τζιπάκια, ΔΙΑΣ, και μόνιμη παρουσία κλούβας σε κεντρικά της σημεία.

Κεντρική και τοπική εξουσία βλέποντας την πολυεπίπεδη ανάπτυξη του κινήματος, τόσο στο Ηράκλειο όσο και στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο, και εν μέσω περιόδου κρίσης, οργανώνουν το σχέδιο αντιμετώπισης και καταστολής κάθε αντιστεκόμενου κομματιού. Έτσι, εγχειρήματα που λειτουργούν με χαρακτηριστικά αυτοοργάνωσης, χτίζοντας αντιεραρχικές και αντιεμπορευματικές σχέσεις, δεν θα μπορούσαν να μην αποτελούν κίνδυνο και στόχο. Πέρα, όμως, από τον κεντρικό σχεδιασμό, σημαντικό ρόλο παίζουν και οι τοπικές ιδιαιτερότητες, τα αντικειμενικά χαρακτηριστικά του κάθε εγχειρήματος (όπως το ιδιοκτησιακό) αλλά και οι επιλογές των συντρόφων/ισσών που τα απαρτίζουν. Η κατάληψη του ΠΙΚΠΑ τους τελευταίους μήνες υπολειτουργούσε. Αυτό είχε απασχολήσει τους συντρόφους/ισσες που έκαναν μια κουβέντα από κοινού για να επαναπροσδιορίσουν τις προοπτικές χρήσης του κτιρίου, αφού η συνέλευση του ΠΙΚΠΑ είχε πάψει να συνέρχεται. Υπήρξαν προτάσεις αλλά όχι κάτι άμεσα εφαρμόσιμο. Αυτό αντικατοπτρίζεται και στη μετέπειτα απόφαση μη ανακατάληψης του κτιρίου. Σε αυτό το κενό βρήκε την ευκαιρία ο εισαγγελέας Μαρκάκης να απαλλάξει την πόλη (και να απαλλαγεί) από μία ακόμα εστία ανυπακοής. Αξίζει να γίνει μια μικρή μνεία στο πρόσωπό του αφού η ιστορία του κινήματος και η προσπάθειά του να κάνει καριέρα αρεοπαγίτη έχουν διασταυρωθεί πολλές φορές στο παρελθόν, με αυτόν να βρίσκεται στη δυσάρεστη θέση να παίρνει απαντήσεις που ματαιώνουν τα σχέδια του για μια πόλη σε λήθαργο. Ο ίδιος είναι εξάλλου που επέμενε στην προφυλάκιση των συλληφθέντων της πορείας-απάντησης για την εκκένωση του ΠΙΚΠΑ και με ένα τρόπο προκάλεσε τις υπέρρογκες εγγυήσεις. Από την άλλη πληροφορίες από τους συντρόφους/ισσες λένε πως η ΔΥΠΕ είχε βρει πόρους από κάποιο κοινοτικό πλαίσιο για την «αξιοποίηση» του κτιρίου. Το κτίριο βρίσκεται στο κέντρο του

Ηρακλείου (όπως και ο ευαγγελισμός) που τα τελευταία χρόνια γίνονται μεγάλα έργα ανάπλασης και οι τιμές των ακινήτων έχουν ανέβει κατακόρυφα. Επιπλέον, η μικρή μονοκατοικία γεινιάζει με ένα από τα πολυτελή ξενοδοχεία του Ηρακλείου, το Ατλαντίς, στο οποίο είθισται να φιλοξενούνται πολιτικοί. Στη μικρή του ιστορία «υποδέχτηκε» τη Διαμαντοπούλου που η διαμονή της διασφαλίστηκε από την παρουσία ΜΑΤ και αργότερα ακυρώθηκε η διαμονή του Παπανδρέου.

Το κτίριο του ΠΙΚΠΑ κατελήφθη το Μάιο του 2009 και αποτελούσε μια ακόμα εστία αντίστασης και δημιουργίας που ξεπήδησε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη. Επί 2 σχεδόν χρόνια στέγαζε τις επιθυμίες και τις αρνήσεις αυτών που το πλαισίωναν. Του αξίζει, όπως και σε κάθε εγχείρημα που σταματά να υπάρχει ή πλήττεται, η αποτίμησή του για όσο λειτούργησε.

Το κίνημα στην περιφέρεια και η καταστολή μετά το Δεκέμβρη

Η περίοδος των τελευταίων δέκα χρόνων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως το δεύτερο μεγάλο «κύμα» αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και κατειλημμένων εδαφών, τα οποία αυξήθηκαν τόσο γεωμετρικά όσο και κοινωνικά, παράλληλα και σε αλληλεπίδραση με τους αγώνες που ξεσπούσαν σε διάφορα πεδία του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού¹.

Οι αναταράξεις που επέφερε η εξέγερση του Δεκέμβρη σε όλη την επικράτεια είχαν σαν αποτέλεσμα την ριζοσπαστικοποίηση εκτεταμένων κοινωνικών κομματιών, την ποιοτική αναβάθμιση του πολιτικού λόγου και πρακτικών, την άνευ προηγουμένου κοινωνικοποίηση της αντιβίας, τη δημιουργία και ενδυνάμωση δομών και σημείων απορύθμισης της κανονικότητας. Μέσα από τα πολλαπλά ρήγματα που δημιούργησε ο Δεκέμβρης ξεπήδησε ένα πλήθος ριζοσπαστικών κινήσεων αρκετές από τις

1. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις για το ασφαλιστικό το 2001, οι διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Ιράκ και του Αφγανιστάν, τα συγκρουσιακά γεγονότα στη διάρκεια της συνόδου της Ε.Ε στη Θεσσαλονίκη το 2003, οι αντιστάσεις στην επιβολή των συστημάτων επιτήρησης (κάμερες), των τρομονόμων και της αστυνομοκρατίας με αφορμή τη σύλληψη των μελών της 17 Νοέμβρη και κατά τη διάρκεια της Ολυμπιάδας. Οι απαντήσεις που δόθηκαν στις επιθέσεις που δέχθηκαν αρκετές καταλήψεις από φασίστες-παρακρατικούς, οι φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2006-2007, οι μαθητικές καταλήψεις, οι περιβαλλοντικοί/τοπικοί αγώνες, οι κινητοποιήσεις μεταναστών και κρατουμένων αποτελούν σημαντικές στιγμές αυτής της περιόδου. Παράλληλα δημιουργήθηκε πλήθος κινηματικών υποδομών, πολύμορφες διαδικασίες αγώνα, σωματεία βάσης, συνελεύσεις γειτονιάς και φοιτητικά στέκια.

οποίες εδαφικοποίησαν σε κατειλημμένους χώρους² την οργάνωση της καθημερινότητας και των αγώνων προτάσσοντας την αυτοοργάνωση, τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη. Από τις γειτονιές μέχρι το κέντρο, από τη μητρόπολη μέχρι την περιφέρεια, από τα πάρκα μέχρι τα πανεπιστήμια αναδύθηκε μια «νέα μορφή» καταλήψεων (με σημείο αναφοράς τον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο). Ένα μοντέλο συνύπαρξης και συνδιαμόρφωσης της πληθώρας των ετερόκλητων υποκειμένων, ταυτοτήτων, αλλά και δυνατοτήτων που ανέδειξε η φωτιά της εξέγερσης. Το κίνημα των καταλήψεων και των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων με την ιστορικότητα και τη δοκιμασία του στο βάθος του χρόνου, την συνεχή και συνεπή παρουσία στους αγώνες είναι πλέον ιδιαίτερα διευρυμένο και ποιοτικά αναβαθμισμένο.

Είναι πλέον σαφές ότι η εξάπλωση των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων στην περιφέρεια (με κομβικό σημείο το Δεκέμβρη του '08) παίρνει σάρκα και οστά αποτελώντας ένα από τα βασικά ποιοτικά χαρακτηριστικά, σημείο εμπλουτισμού του αγώνα πέρα από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Παράλληλα, η περιφέρεια αποτελεί πλέον και πεδίο εφαρμογής τόσο κατασταλτικών όσο και ριζικών αναδιαρθρωτικών αλλαγών που αντανακλούν σε κεντρικές πολιτικές επιλογές της κυριαρχίας. Για αυτό το λόγο άλλωστε, οι περιοχές εκτός Αθηνών πλέον λαμβάνουν και το κομμάτι που τους αναλογεί στην «πίτα» της κατασταλτικής μεθόδευσης, ως στρατηγική επιλογή της κρατικής-καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, εν μέσω κρίσης. Ενισχυτικά προς αυτή την προβληματική παρατίθεται μια σύντομη αναφορά σε κινηματικά-κατασταλτικά γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε αρκετές πόλεις τα τελευταία δύομισι χρόνια.

Από τους πρώτους κιόλας μήνες μετά την εξέγερση ακολούθησε μια εκστρατεία στοχοποίησης, τρομοκράτησης και διώξεων αγωνιστών και αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων, ως μια πρώτη απόπειρα ανασύνταξης από τη μεριά του κράτους και των αφεντικών, ως μια πρώτη απόπειρα ανάκτησης του χαμένου εδάφους και αναχαίτισης των δυναμικών που αναδείχθηκαν. Στην **Ξάνθη** και στο **Βόλο** απαγγέλθηκαν κατηγορίες σε πέντε και έξι άτομα αντίστοιχα για γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης. Το «περίεργο» είναι ότι οι κατηγορίες απαγγέλθηκαν αντίστοιχα τρεις και τέσσερις μήνες μετά.

2. Οι μεταδεκεμβριανές καταλήψεις είναι περίπου 20. Στον αριθμό αυτό δεν συνυπολογίζονται οι καταλήψεις που πραγματοποιήθηκαν για σύντομο χρονικό διάστημα όπως της Ίριδας, της Λυρικής Σκηνής, της ΕΣΗΕΑ κτλ.

Οι παρακολουθήσεις, οι εξακριβώσεις στοιχείων και οι «φιλικές» κουβε- ντούλες, οι προληπτικές προσαγωγές και οι τραμπουκισμοί αγωνιστών, μαθητών και νεολαίων από κάθε λογής ένστολα καθάρματα και ασφα- λίτες έλαβαν χώρα ανά τακτά διαστήματα έξω από σπίτια, στέκια, κα- ταλήψεις, πάρκα και πλατείες αρκετών πόλεων³. Η γελοιότητα των το- πικών αρχόντων έφτασε μέχρι του σημείου της σύλληψης συντρόφων και συντροφισσών για «παράνομη» αφισοκόλληση στην **Κοζάνη**, την **Καρδίτσα**, την **Καβάλα** (για εμπορική αφισοκόλληση) και της επικήρυ- ξης αγωνιστών στην **Ξάνθη** - από την εφημερίδα «Μαχητής»⁴ μετά τον εμπρησμό των γραφείων της- και γκραφιτάδων στη **Χίο** - από ιδιοκτή- τες αστικών λεωφορείων (ΚΤΕΛ) μετά το βάψιμο των λεωφορείων τους.

Στη Λάρισα, το Φλεβάρη του 2009, πραγματοποιήθηκε απαλλοτρίωση σε σούπερ-μάρκετ και μαζικό μοίρασμα των προϊόντων σε κοντινή λαϊκή αγορά. Ύστερα από αρκετή ώρα συνελήφθησαν τέσσερις σύντροφοι και συντρόφισσες, οι οποίοι κατηγορούνται για ληστρική κλοπή κατά συ- ναυτουργία⁵ χωρίς να υπάρχει κανένα στοιχείο εναντίον τους. Είναι η πρώτη φορά που έγινε δίωξη (και μάλιστα κακουργηματικού χαρακτήρα) για μια κινηματική πρακτική που άρχισε να διαχέεται λίγους μήνες πριν το Δεκέμβρη, συναντήθηκε με πλήθος άλλων ριζοσπαστικών κινήσεων στη διάρκεια της εξέγερσης και συνεχίζει να δοκιμάζεται κοινωνικά μέ- χρι σήμερα. Το Μάιο του 2009 δύο αγωνιστές στην Ξάνθη διώκονται με τον τρομονόμο, κατηγορούμενοι για «σύσταση εγκληματικής οργάνω- σης» και επικίνδυνες σωματικές βλάβες στη διαδήλωση που κατέληξε σε συμβολική κατάληψη της νομαρχίας στις 10 Δεκέμβρη του 2008. Διώ- χθηκαν δηλαδή 5 μήνες μετά. Είναι η δεύτερη φορά που εφαρμόστηκε ο τρομονόμος σε διαδηλωτές, ύστερα από την «πilotική» εφαρμογή του κατά μαθητών και φοιτητών στη Λάρισα στη διάρκεια της εξέγερσης, γε-

3. Τέτοια φαινόμενα παρατηρήθηκαν στο Αγρίνιο, τα Γιάννενα, την Κομοτηνή, την Ξάνθη, το Βόλο, την Κοζάνη, την Καβάλα, τη Λάρισα, τα Χανιά, το Ηρά- κλειο, το Ρέθυμνο με διαφορετική συχνότητα και ένταση από πόλη σε πόλη. Σε αρκετές από αυτές τις περιπτώσεις προκλήθηκαν λεκτικές και σωματικές αντι- παραθέσεις με τους μπάτσους, όπως και συλλήψεις (Καβάλα, Ξάνθη, Ρέθυμνο).

4. Η ανακοίνωση έγραφε: «50.000 Ευρώ! Επικηρύσσουμε τους ΤΡΟΜΟΚΡΑ- ΤΕΣ! ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ! Όποιος βοηθήσει με πληρο- φορίες να ΣΥΛΛΗΦΘΟΥΝ τα “θρασύδειλα” “σκουλήκια” που επιχειρούν να κά- νουν Εξάρχεια την πόλη μας, θα εισπράξει 50.000 Ευρώ, προσφορά».

5. Η κατηγορία της ληστρικής κλοπής κατά συναυτουργία τιμωρείται με κάθειρ- ξη από 5 μέχρι 20 χρόνια.

γονός που συνέβαλλε εν μέρει ώστε το καλοκαίρι του 2010 το κράτος να επεκτείνει νομοθετικά τον τρομονόμο σε απεργούς και διαδηλωτές⁶.

Τα τελευταία δύο χρόνια ένα ακόμη σημαντικό σημείο της κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους, που βρήκε πεδίο εφαρμογής και στην περιφέρεια, είναι η ποινικοποίηση των μαθητικών καταλήψεων, οι οποίες αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη του κινήματος και μόνιμη «πληγή» που πρέπει να «επουλωθεί». Η συμμόρφωση των καταληψιών μαθητών επιχειρήθηκε να επιτευχθεί με εισαγγελικές παρεμβάσεις προς τις αρμόδιες αρχές⁷, επισκέψεις μπάτσων σε σχολεία και καλώντας τους καθηγητές να δώσουν πληροφορίες για μαθητές-υποκινητές των καταλήψεων. Επίσης, επιχειρήθηκε να επιτευχθεί με εντολές προς τους διευθυντές των scho-

Πανελλαδική πορεία ενάντια στον τρομονόμο, Λάρισα, 27 Νοέμβριον 2010

6. Το 2010 στο θερινό τμήμα της βουλής καταργήθηκαν πλήρως οι ασφαλιστικές δικλίδες του προηγούμενου τρομονόμου που προστάτευαν ακόμη και τη βίαιη πολιτική και συνδικαλιστική δράση από ποινικές κατηγορίες για «τρομοκρατική δράση».

7. Το εισαγγελικό έγγραφο που στάλθηκε στις αρμόδιες αρχές ανέφερε ότι «οι διευθυντές και οι λοιποί καθηγητές οφείλουν να παρέμβουν συμβουλευτικά προς τους μαθητές, ώστε αυτοί να αντιληφθούν ότι η συμπεριφορά τους αυτή (κατάληψη και διακοπή λειτουργίας σχολείων) συνιστά αξιόποινη πράξη, η οποία διώκεται αυτεπάγγελτα και τιμωρείται με ποινή φυλάκισης από 6 μήνες έως 5 έτη».

λείων, από διευθύνσεις δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, να ενημερώσουν την αστυνομία για τυχόν καταλήψεις και με αγωγές-μηνύσεις μελών των συλλόγων γονέων και κηδεμόνων, τον εκφοβισμό-τραμπουκισμό μαθητών από γονείς και ασφαλίτες και φυσικά τα περιβόητα μαθητοδικεία. Σε δίκες για τη συμμετοχή τους σε καταλήψεις παραπέμφθηκαν: 105 μαθητές σε περιοχές της **Ορεστιάδας**, έξι μαθητές στο **Βόλο**, τρεις μαθητές στα **Γιάννενα** και αρκετοί μαθητές στη **Χαλκίδα**.

Σε αυτό το σημείο θα θέλαμε να επισημάνουμε ότι η κατασταλτική μεθόδευση των εστιών αντίστασης στην περιφέρεια, ως κεντρική πολιτική επιλογή του κράτους, δεν μπορεί παρά να αντικατοπτρίζει το επίπεδο της όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού: από τις απεργιακές διαδηλώσεις μέχρι τις εκδηλώσεις μνήμης για την εξέγερση του '73 στις 17 Νοέμβρη και την εξέγερση του '08 στις 6 Δεκέμβρη από την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές μέχρι τις αντιστάσεις στα πογκρόμ εναντίον των μεταναστών και την ενεργοποίηση φασιστικών-παρακρατικών μηχανισμών από τους τοπικούς-εργατικούς αγώνες μέχρι τις επιθέσεις σε κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους από τις δυναμικές παρεμβάσεις σε επισκέψεις υπουργών-πρωθυπουργού μέχρι την εκτροπή των παρελάσεων σε κινηματικό πεδίο. Σε όλο το μήκος και το πλάτος της περιφέρειας, σε κάθε «μεγάλο» ή «μικρό» γεγονός πραγματοποιήθηκαν μαζικές πορείες -πολλές από τις οποίες είχαν έντονα συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, μάχες σώμα με σώμα με τις δυνάμεις καταστολής και τη σύλληψη δεκάδων αγωνιστών- καταλήψεις δημαρχείων, κρατικών υπηρεσιών, τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών.

Όλα αυτά τα γεγονότα έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στην αναγκαιότητα για ενίσχυση της αστυνόμευσης, την καλύτερη χαρτογράφηση των εστιών αντίστασης και των αγωνιστών, τον έλεγχο στο κοινωνικό σώμα, με αποτέλεσμα την περαιτέρω αύξηση του στρατού κατοχής στην περιφέρεια. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί η στελέχωση της μηχανοκίνητης ομάδας ΔΙΑΣ⁸ με 1060 νέα μέλη το καλοκαίρι του 2010 για να περιπολούν σε περισσότερες από 100 περιοχές σε όλη τη χώρα. Ήδη η παρουσία τους είναι ενδεικτική του δολοφονικού τους ρόλου. Στα **Χανιά**, τον Οκτώβρη του 2010 μαθητής που οδηγεί μηχανάκι σκοτώνεται

8. Η στελέχωση της ομάδας ΔΙΑΣ είχε ξεκινήσει στις 29 Μαρτίου σε 75 Δήμους της Αττικής και 21 περιοχές της Θεσσαλονίκης με 2.448 αστυνομικούς (2.004 στην Αττική και 444 στη Θεσσαλονίκη). Στη συνέχεια, στους 2.004 αστυνομικούς στην Αττική προστέθηκαν ακόμα 132.

μετά από καταδίωξη των καθαρμάτων της ΔΙΑΣ γιατί δεν σταμάτησε στο σινιάλο τους. Στο **Βόλο**, ένα μήνα μετά, μαθητής που δεν σταμάτησε σε μπλόκο των ΔΙΑΣ τραυματίζεται σοβαρά και παθαίνει ρήξη τυμπάνου ύστερα από ξυλοδαρμό του, όταν έπεσε στα χέρια τους.

Παράλληλα, δεν ήταν λίγες οι φορές που το κλίμα τρομοϋστερίας μεταφέρθηκε σε πόλεις εκτός Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Στο **Αγρίνιο**, με αφορμή την υποτιθέμενη εύρεση «γιάφκας», κόπηκε το ρεύμα και αποκλείστηκε από μπάτσους και ασφαλίτες όλο το τετράγωνο γύρω από το στέκι, ως μια σαφής απόπειρα τρομοκράτησης και στοχοποίησης των συντρόφων που για ώρες βρίσκονταν μέσα. Στην **Πάτρα** έγιναν εισβολές σε σπίτια, προσαγωγές και εξουθενωτικές ανακρίσεις στη γενική αστυνομική διεύθυνση, που συνοδεύτηκαν από τη συκοφάντηση των συντρόφων και συντροφισσών από τους έμμισθους ρουφιάνους των τοπικών σταθμών και εφημερίδων, την αστυνομική κατοχή της περιοχής γύρω από τα σπίτια τους για μέρες και τη συνεχή τους παρακολούθηση το διάστημα που ακολούθησε. Η αντιτρομοκρατική «επισκέφθηκε» την πόλη δύο φορές επιχειρώντας να εμπλέξει στις υποθέσεις της αγωνιστές λόγω των φιλικών και συντροφικών τους σχέσεων είτε με το Λάμπρο Φούντα είτε με άτομα που διώκονται από τις αρχές για τη συμμετοχή τους σε ένοπλες οργανώσεις. Στο **Βόλο**, με αφορμή τις πρόσφατες συλλήψεις μελών της «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς» και την παρουσία στην πόλη κάθε λογής ένστολου δολοφόνου, πραγματοποιήθηκε πορεία που πέρασε από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής και στάθηκε για πολλή ώρα στο σημείο όπου οι μπάτσοι έκαναν τις έρευνές τους, σκίζοντας συμβολικά τις κορδέλες και ανοίγοντας τα «φράγματα» που είχαν μπει στο δρόμο.

Τα τελευταία χρόνια αρκετές ήταν και οι στιγμές αποικισμού πόλεων της περιφέρειας από τις δυνάμεις καταστολής είτε όταν το κράτος προτίμησε πιο «απομακρυσμένες» περιοχές ως τόπο διεξαγωγής και λήψης αποφάσεων για κεντρικά ζητήματα, είτε όταν το κίνημα επέλεξε να συγκροτήσει

Δίκη Κορκονέα, Άμφισσα, 20-1-2010

διαδικασίες αγώνα προσδίδοντας τους πανελλαδικό χαρακτήρα. Η δίκη του μπάτσου Κορκονέα στην **Άμφισσα**, οι πρυτανικές σύνοδοι στο **Ρέθυμνο** και τα **Χανιά**, η σύνοδος του ΟΑΣΕ και του ΝΑΤΟ στην **Κέρκυρα**, το «No Border» στη **Μυτιλήνη**, οι εκδηλώσεις ενάντια στην παρουσία της Frontex στον **Έβρο**, οι πορείες αλληλεγγύης στους διωκόμενους με τον τρομονόμο και για την απαλλοτρίωση στη **Λάρισα**, η διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες κι ενάντια στο άπαρτχαϊντ στην **Ηγουμενίτσα** είναι κάποιες από αυτές τις στιγμές.

Τέλος, ιδιαίτερης αναφοράς χρίζει το γεγονός ότι πόλεις της περιφέρειας αποτέλεσαν και δοκιμαστικό σωλήνα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων, εκείνο ακριβώς το πεδίο όπου εκτυλίχθηκαν γεγονότα με τους νόμους της δημοκρατίας να διαστέλλονται και τα όρια της ασικής νομιμότητας να επανακαθορίζονται με τον πιο βίαιο τρόπο. Η ναζιστική πρακτική της πυρπόλησης του καταυλισμού των μεταναστών στην **Πάτρα**, η «κατάσταση

No border, Μυτιλήνη, 2009

εξαίρεσης» που βιώνουν οι μετανάστες στην **Ηγουμενίτσα**⁹ από την εξαθλίωση μέχρι το βίαιο αποκλεισμό τους από κάθε πτυχή της καθημερινότητας. η συχνότητα των δολοφονιών στα σύνορα, μεσοπέλαγα, στα λιμάνια και τα αστυνομικά τμήματα. η πλήρης ανοχή και υποστήριξη στις επιθέσεις και τα πογκρόμ που πραγματοποιούνται από φασίστες και «αγανακτισμένους» κατοίκους συνέβαλλαν ώστε η «διαχείριση» των μεταναστευτικών ροών να γίνεται με καθαρά πολεμικούς όρους. Η απαγόρευση κυκλοφορίας με εντολή του αστυνομικού διευθυντή στις **Σέρρες** -με αφορμή τις κινητοποιήσεις των αγροτών, οι ασκήσεις του στρατού σε στρατόπεδο της βόρειας Ελλάδας για την αντιμετώπιση διαδηλωτών και η δημόσια προβολή τους, η κατάσταση επιφυλακής στην οποία τέθηκε στρατιωτική μονάδα στο **Σουφλί** (Εβρος) για να αντιμετωπίσει τη διαδήλωση ενάντια στη Frontex μπορεί σε κάποιους να θυμίζουν εικόνες από το «μακρινό» παρελθόν. Παρόλα αυτά είναι εικόνες από το παρόν και αν οι κοινωνικές εκρήξεις το «απαιτούν», ίσως αποτελέσουν και εικόνες από το άμεσο μέλλον.

Για εμάς οι πρόσφατες εκκενώσεις των καταλήψεων Μαραγκοπούλειο στη Πάτρα και ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσονται και ερμηνεύονται. Μέσα από αυτό το πρίσμα αυτό που θα θέλαμε να τονιστεί είναι ο αναβαθμισμένος ρόλος των εστιών αντίστασης και των αγώνων στην περιφέρεια, οι οποίες παράγουν γεγονότα ιδιαίτερης σημασίας που όχι μόνο αντανακλούν αλλά και τροφοδοτούν τον κεντρικό σχεδιασμό της κρατικής-καπιταλιστικής μηχανής. Οι κινηματικές αποστάσεις έχουν πλέον μειωθεί, αφενός λόγω της διάχυσης της αντιπληροφόρησης σε κάθε γωνιά μέσω του διαδικτύου, αφετέρου λόγω της εγγύτητας των ζητημάτων που αναδεικνύονται και των προκλήσεων που καλούμαστε να απαντήσουμε μέσα στη συγκυρία. Παρά τις διαφορετικές ποιότητες, βαθμούς δυσκολίας και επίπεδα ταξικών και κοινωνικών ανταγωνισμών, η σχέση μητρόπολης και περιφέρειας είναι πιο αμφίδρομη από ποτέ. Τα ερεθίσματα και οι εμπειρίες αγώνα που εκπέμπονται από τις πόλεις της περιφέρειας θα πρέπει να λαμβάνονται με καλύτερους όρους και να γίνεται πιο διεξοδική επεξεργασία τους. Να αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι τόσο στη συλλογική ερμηνεία και ανάλυση της δύσκολης και πολυεπίπεδης συγκυρίας που διανύουμε όσο και στην παραγωγή ανταγωνιστικών κινήσεων απέναντι στην υπάρχουσα εκμεταλλευτική και καταπιεστική συνθήκη.

9. Στους μετανάστες απαγορεύεται μέχρι και η είσοδος και η πρόσβαση σε είδη πρώτης ανάγκης από τα σούπερ-μάρκετ DIA. Ως ελάχιστη απάντηση σπάστηκαν και βιάστηκαν με μπογιές τέσσερα υποκαταστήματα της DIA σε περιοχές της Αθήνας.

Η περίοδος μετά το Δεκέμβρη, κρίση και καταστολή

Κάθε απόπειρα ανάγνωσης της κατασταλτικής στρατηγικής οφείλει –για να είναι διεισδυτική– να αντιλαμβάνεται τη χρονική και κοινωνικοπολιτική συγκυρία στην οποία εξελίσσεται. Η ανάλυση των αιτιάσεων, των μηχανισμών και των στοχέυσεων της καταστολής είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ανάλυση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της κρατικής και καπιταλιστικής οργάνωσης της περιόδου που διανύουμε.

Η Ελλάδα βρίσκεται στο επίκεντρο της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης έχοντας όμως εξαιρετικές ιδιοτυπίες¹. Η κρίση στον ελλαδικό χώρο ξεπερνάει τα όρια της οικονομίας και διαθλάται σε πολιτικό, θεσμικό, πολιτισμικό και κοινωνικό επίπεδο όντας μια δομική-συστημική κρίση. Το 2010 και υπό το φόβο κατάρρευσης της οικονομίας, που ενδεχομένως να είχε δραματικές συνέπειες για όλο το οικοδόμημα της Ε.Ε., εφαρμόζεται για το ελληνικό κράτος ένα παγκόσμιο πείραμα με την υπαγωγή του στο μηχανισμό στήριξης, που αποτελείται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και την Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσω της υπογραφής του Μνημονίου Στήριξης. Έκτοτε εξαπολύεται η σκληρότερη κοινωνική και ταξική επίθεση που έχει βιώσει ο κοινωνικός ιστός τις τελευταίες δεκαετίες. Οι περικοπές σε μισθούς και συντά-

1. Η ιδιοτυπία βασίζεται στο γεγονός της μη ορθολογικής ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού σε σχέση με τα δυτικά κράτη και η συγκρότηση του ελληνικού κράτους στη βάση του υπερτροφικού δημοσίου και των πελατειακών σχέσεων. Ταυτόχρονα το επίπεδο του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού έχει συμβάλει στην καθυστέρηση της αναδιάρθρωσης σε σημαντικά πεδία όπως το εκπαιδευτικό ή παλαιότερα το ασφαλιστικό.

ξεις, η πλήρης ελαστικοποίηση της εργασίας, η κατάργηση κάθε έννοιας συλλογικής σύμβασης, ο εκμηδενισμός των κοινωνικών παροχών (απότοκο των κοινωνικών αγώνων και της «ευημερίας» της οικονομίας προηγούμενων δεκαετιών), οι απολύσεις και οι αποκλεισμοί έχουν οδηγήσει στην ανέχεια και την εξαθλίωση όλο και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια.

Για να μπορέσει όμως να εμπεδωθεί και να επιβληθεί αυτή η πολιτική είναι απαραίτητη η σκλήρυνση της κατασταλτικής στρατηγικής. Μια στρατηγική, η οποία αναβαθμίζεται σε θεσμικό, ιδεολογικό και «στρατιωτικό» επίπεδο. Η στρατηγική αυτή έχει διττή στόχευση. Πρώτον να αντιμετωπίσει κοινωνικές και ταξικές αναταράξεις και δεύτερον να δημιουργήσει τους όρους πειθάρχησης στο υπάρχον, μέσω της καλλιέργειας κλίματος φόβου, έχοντας διαπιστώσει ότι η ρωγμή στον κορμό της κοινωνικής συναίνεσης διαρκώς βαθιάει.

Θεσμική οχύρωση

Το κράτος για να μπορέσει να εφαρμόσει τις κατασταλτικές του πολιτικές αναβαθμίζει διαρκώς το νομικό του οπλοστάσιο κατοχυρώνοντας θεσμικά τις δυνατότητες επέμβασης όπου και όποτε αυτό κρίνεται αναγκαίο. Αναγνωρίζοντας τα τελευταία χρόνια ότι πολλοί περισσότεροι διαδηλωτές συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής και επιτίθενται σε σύμβολα του καπιταλισμού σε μαχητικές πορείες, το κράτος ψήφισε το νόμο για την «αλλοίωση των χαρακτηριστικών του προσώπου» (τον περιβόητο κουκουλονόμο) αναβαθμίζοντας τις διώξεις στους συλληφθέντες. Το καλοκαίρι του 2010 ψήφισε σε θερινό τμήμα της βουλής τη νέα εκδοχή του νόμου για «συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση» (τρομονόμος νο.3), η οποία πέρα από τις περιπτώσεις των ένοπλων οργανώσεων και του οργανωμένου εγκλήματος διευρύνει τις δυνατότητες χρήσης του πάνω σε διαδηλωτές ή απεργούς, οι οποίοι μπορεί να κατηγορηθούν για φθορές, παρακώλυση συγκοινωνιών, αποκλεισμό δημοσίων κτιρίων με αναβαθμισμένα κατηγορητήρια. Παράλληλα νομιμοποιούνται οι παρακολουθήσεις των τηλεπικοινωνιών από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και «επιτρέπεται» η χρήση των συστημάτων επιτήρησης και ελέγχου σε κάθε πτυχή της δημόσιας ζωής. Αν στα παραπάνω συμπεριλάβουμε και τη δημιουργία «τράπεζας» δειγμάτων DNA, την κήρυξη κάθε –σχεδόν– απεργίας ως παράνομη και καταχρηστική και τις διώξεις μαθητών για καταλήψεις, αντιλαμβανόμαστε ότι το θεσμικό οπλοστάσιο της δημοκρατίας

ισχυροποιείται διαρκώς και εμφανίζεται ως απειλή για τον καθένα, είτε αυτός βρίσκεται συνειδητά απέναντι στο καθεστώς και πράττει προς την κατεύθυνση της ανατροπής, είτε απλά κινείται παραβατικά.

Ιδεολογική επίθεση

Γυρνώντας πίσω το χρόνο στο καλοκαίρι του 2002 θυμόμαστε την «τεχνολογία» καταστολής που ανέπτυξε το κράτος απέναντι στους συλληφθέντες για την υπόθεση της 17N. Πριν τις συλλήψεις και για μεγάλο χρονικό διάστημα η αντιτρομοκρατική μέσω των ΜΜΕ διέρρηξε διαρκώς σενάρια και «φωτογραφίσεις» υπόπτων. Παράλληλα με τις συλλήψεις ξέσπασε το δημοσιογραφικό παραλήρημα, το οποίο στόχευε να απονομηματοδοτήσει και να αποπολιτικοποιήσει τη δράση της οργάνωσης, να γελοιοποιήσει και να διασύρει τους συλληφθέντες και να πείσει το κοινωνικό σώμα για το τέλος της μεταπολίτευσης, το μάταιο του αγώνα και την υποταγή στις αξίες της δημοκρατίας.

Επανερχόμενοι στη σημερινή συνθήκη παρατηρούμε ότι ο τρόπος λειτουργίας αυτής της στρατηγικής έχει εξελιχθεί και πλέον στοχεύει τον καθένα μας, μιας και τα διακυβεύματα είναι «σοβαρότερα» από την «εξάρθρωση» μιας ένοπλης οργάνωσης. Το τέλος της μεταπολίτευσης έχει αντικατασταθεί από τη συστράτευση στην προώθηση του εθνικού συμφέροντος. Κάθε κοινωνικό κομμάτι που αντιστέκεται (είτε επειδή πλήττεται κάποιο δικαίωμα του, είτε επειδή διεκδικεί στην πράξη τους όρους για ζωή) βρίσκεται απέναντι του τον ιδεολογικό μηχανισμό των ΜΜΕ σε πλήρη παράταξη έτοιμο να συκοφαντήσει, να σπιλώσει και να προλείανει το έδαφος για την κατασταλτική επίθεση. Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά και θα χρειαζόταν πολλές σελίδες για να αποτυπωθούν σφαιρικά οπότε θα αναφέρουμε μόνο μερικά ως γενική συνθήκη. Κάθε διαδήλωση ή κινητοποίηση παρουσιάζεται ως «κυκλοφοριακό έμ-

*Άρση του ασύλου και εκκένωση της νομικής σχολής, Αθήνα 27-1-2011
(απεργία πείνας 300 μεταναστών εργατών)*

φραγμα της πόλης» που εμποδίζει την ελεύθερη μετακίνηση των ανθρώπων και των εμπορευμάτων. Κάθε απεργία ή αποκλεισμός παρουσιάζονται ως μικροσυμφέρον που πλήττει το «γενικό καλό» με στόχο να εγείρει τα αντανακλαστικά του κοινωνικού αυτοματισμού όπου κάθε κοινωνικό κομμάτι ανταγωνίζεται το άλλο προωθώντας τον κοινωνικό καννιβαλισμό. Κάθε σύγκρουση με την εξουσία παρουσιάζεται ως προϊόν της συντήρησης που στόχο έχει να πλήξει τη συστράτευση «στο εθνικό συμφέρον» και να υπονομεύσει την προσπάθεια «για έξοδο από την κρίση». Κάθε φυλακισμένος αγωνιστής διασύρεται στα τηλεοπτικά παράθυρα παρουσιαζόμενος ως τρομοκράτης, εγκληματική φιγούρα και εχθρός του κοινωνικού συνόλου.

Η άμεση έκφραση της καταστολής

Από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 (και με ορίζοντα τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004) παρουσιάζεται μια διαρκής και εκθετικά αυξανόμενη ισχυροποίηση του κράτους ασφάλειας. Το ελληνικό κράτος παραλαμβάνει και θέτει σε εφαρμογή το σύστημα επιτήρησης C4I και χιλιάδες κάμερες παρακολούθησης «φυτρώνουν» στην Αθήνα και σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Ταυτόχρονα γίνονται προσλήψεις χιλιάδων μπάτσων και ειδικών φρουρών οι οποίοι κάνουν παντού αισθητή την παρουσία τους. Κάθε πορεία, συγκέντρωση και μαχητική διαδήλωση πραγματοποιείται παρουσία πολλών διμοιριών των ΜΑΤ, οι οποίες δεν διστάζουν να εξαπολύσουν χημικό πόλεμο, να επιτεθούν βίαια σε διαδηλωτές προκαλώντας βαρύτατους τραυματισμούς και να προχωρήσουν σε πάρα πολλές συλλήψεις. Κάθε άνθρωπος που έχει κατέβει στο δρόμο τα τελευταία χρόνια έχει νιώσει πάνω του το δακρυγόνο και το γκλομπ του μπάτσου.

Τίποτα όμως από όλα αυτά δεν εμπόδισε να ξεσπάσουν δυναμικοί κοινωνικοί αγώνες που κορυφώθηκαν με την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, η οποία απέδειξε ότι το καθεστώς όσο και αν εξοπλίζεται δεν είναι άτρωτο. Το κράτος εξύφανε μια νέα αντιεξεγερτική πολιτική για να προσπαθήσει να προλάβει και να αντιμετωπίσει παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον -ιδιαιτέρα μέσα στο περιβάλλον της δομικής κρίσης που βιώνουμε. Ένα τμήμα αυτής της πολιτικής είναι να δημιουργήσει τις ομάδες των μηχανοκίνητων δολοφόνων της ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ, που κατακλύζουν πλέον κάθε γειτονιά. Παράλληλα, τα Εξάρχεια γίνονται πεδίο στρατιωτικής κατοχής από τους φρουρούς του καθεστώτος όντας ένας τόπος συνάθροισης, πολιτικοποίησης και επικοινωνίας. Μία νέα τακτική που

έχει ακολουθήσει η ΕΛ.ΑΣ. σε διάφορα γεγονότα είναι αυτή των προληπτικών προσαγωγών προσπαθώντας να διασπείρει ένα κλίμα φόβου και να αποτρέψει διαδηλωτές από το να κατέβουν στο δρόμο. Νεότερο παράδειγμα αποτελεί η άσκηση «Καλλίμαχος», όπου μονάδες του στρατού εξασκούνται σε συνθήκες οδομαχιών πόλης, με ορίζοντα την παρέμβασή τους σε πραγματικά γεγονότα, αν αυτό κριθεί αναγκαίο.

Παράλληλα με όλα τα παραπάνω οφείλουμε να επισημάνουμε το χτίσιμο νέων φυλακών υψίστης ασφαλείας, τις εκατοντάδες δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα και τους βασανισμούς στα αστυνομικά τμήματα της επικράτειας, τη δολοφονική δραστηριότητα των ειδικών αστυνομικών δυνάμεων (δολοφονίες Ν. Toddi στον Βύρωνα και 7χρονης στο Μενίδι) και την εντατική παρακολούθηση και καταγραφή των επικοινωνιών (τηλέφωνα και διαδίκτυο).

Η καταστολή δείχνει ιδιαίτερη «προσήλωση» τα τελευταία χρόνια στο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό κίνημα «αναγνωρίζοντας» το ως ένα από τα πιο σοβαρά κοινωνικά αναχώματα απέναντι στην επιβολή της κυριαρχίας. Άμεση συνέπεια αυτής της διαπίστωσης είναι οι δεκάδες φυλακισμένοι αγωνιστές πολλοί εκ των οποίων βρίσκονται έγκλειστοι για τις φιλικές και συντροφικές τους σχέσεις και τη συνεχή και συνεπή αγωνιστική τους δράση. Η επίθεση σε αναρχικά κοινωνικά εγχειρήματα (βλ. Ρεσάλτο) και καταλήψεις (Ζαΐμη, Μαραγκοπούλειο, ΠΙΚΠΑ Ηρακλείου κτλ.) πραγματοποιείται για να επιχειρηθεί να αποκοπεί το αναρχικό/αντιεξουσιαστικό κίνημα από τα κοινωνικά του ριζώματα. Πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας αναγκασμένοι να δίνουν το παρών σε αστυνομικά τμήματα, ως αποτέλεσμα των εκατοντάδων συλλήψεων τα τελευταία χρόνια, ενώ πάρα πολλές είναι και οι ασφυκτικές παρακολουθήσεις από ασφαλίτες. Ακραία έκφραση της κατασταλτικής επίθεσης αποτελεί η δολοφονία του Λάμπρου Φούντα και οπισώπлатος πυροβολισμός του Σ. Σεϊσίδη, που είχε ως αποτέλεσμα των ακρωτηριασμό του ποδιού του.

Φωτίζοντας κάποια πρόσφατα παραδείγματα της καταστολής

Στην προσπάθεια μας να σκιαγραφήσουμε την κίνηση της καταστολής θα παρουσιάσουμε τρία παραδείγματα για το πως έχει επιτεθεί σε κοινωνικούς αγώνες που εκτυλίσσονται.

Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο έχει γιγαντωθεί το κίνημα της κοινωνικής στάσης πληρωμών. Ξεκινώντας από τα διόδια στις εθνικές οδούς, χιλιά-

δες άνθρωποι με διαφορετικές καταβολές, αντιλήψεις και πολιτικές θέσεις, αρνούνται να πληρώσουν το αντιτίμο στα διόδια για την μετακίνησή τους. Παράλληλα σε πολλές γειτονιές της Αθήνας ξεσπούν συλλογικές χειρονομίες αντίστασης απέναντι στις αυξήσεις στα εισιτήρια των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς και διεκδίκηση των ελεύθερων μετακινήσεων μέσα στη μητρόπολη. Όταν αυτές οι κινήσεις διασταυρώθηκαν και σφυρηλατήθηκε μια κουλτούρα αγώνα, που αμφισβήτησε τα όρια της αστικής νομιμότητας, η κυριαρχία μπροστά στην πιθανότητα γενίκευσης του φαινομένου και σε άλλες κοινωνικές δραστηριότητες κινήθηκε κατασταλακτικά. Η αρχή έγινε με την μηντιακή επίθεση και το χαρακτηρισμό των αγωνιζόμενων ως «τζαμπατζήδων», «υπονομευτών της εξυγίανσης των ΜΜΜ» και «σαμποτέρ των δημοσίων έργων». Στη συνέχεια υπήρξαν νομοθετήματα που ποινικοποιούν τόσο το άνοιγμα της μπάρας όσο και τη μη ακύρωση του εισιτηρίου.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της νέας αντίληψης της καταστολής ήταν αυτό της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών εργατών στο κτίριο της Νομικής. Από την πρώτη στιγμή της εγκατάστασης των μεταναστών στο άδειο κτίριο της Νομικής οι ρουφιάνοι των ΜΜΕ αναπαρήγαγαν λυσοσάμενα το λόγο της ακροδεξιάς για τα «μιάσματα» που έχουν καταλάβει το ιστορικό κτίριο και εμποδίζουν τις λειτουργίες του πανεπιστημίου αποτελώντας «κίνδυνο για τη δημόσια υγεία». Στόχος αυτής της προπαγάνδας ήταν να αναπτυχθούν συντηρητικά αντανάκλαστικά σε μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, να «νομιμοποιηθεί» η επιχείρηση του κράτους για διευθέτηση του «προβλήματος» και άρση του πανεπιστημιακού ασύλου. Στις 27/1 εκατοντάδες μπάτσοι –με τη συγκατάθεση της πρωτανικής αρχής- περικύκλωσαν τη νομική σχολή και απείλησαν με εισβολή στο κτίριο, αν οι μετανάστες δεν αποχωρούσαν. Η αποχώρηση των μεταναστών πραγματοποιήθηκε λίγες ώρες μετά.

Επίθεση του κράτους, Κερατέα, Μάρτιος 2011

Οι κάτοικοι της Κερατέας και της Λαυρεωτικής και οι αλληλέγγυοι σε αυτούς δίνουν τους τελευταίους μήνες ένα διαρκή αγώνα απέναντι στην κατασκευή ΧΥΤΑ στην περιοχή τους. Απέναντι τους έχει σπηθεί ένας ολόκληρος μηχανισμός με εκατοντάδες μπάτσους, αύρες και τόνους χημικών. Παρά την στρατιωτική κατοχή της περιοχής από τις δυνάμεις των ΜΑΤ (και την εισβολή δύο φορές στην πόλη και σε σπίτια), ο αγώνας των κατοίκων συνεχίζεται δυναμικά και πολύμορφα εκπέμποντας το μήνυμα ότι όλα είναι δυνατά, όταν υπάρχει αυτενέργεια και αλληλεγγύη.

Η στοχοποίηση των καταλήψεων

ως μία από τις κατασταλτικές αιχμές μετά την εξέγερση

Μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη μία από τις πρώτες απόπειρες από τη μεριά του κράτους για να ανακτήσει το χαμένο έδαφος αλλά και το κουρελιασμένο κύρος του ήταν οι νομοθετικές ρυθμίσεις σε σχέση με την ποινικοποίηση της κουκούλας και την περιύβριση αρχής, καθώς και η άμεση στοχοποίηση των καταλήψεων κατά παραγγελία του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Σανιδά¹. Οι συγκεκριμένες εξαγγελίες έγιναν το Μάρτιο του 2009 ενεργοποιώντας μέρος της δυναμικής και των δυνατοτήτων που ανέδειξε ο «σεισμός» του Δεκέμβρη μιας και συγκροτήθηκε μία ιδιαίτερα ποιοτική διαδικασία συνεύρεσης και συνδιαμόρφωσης των απαντήσεων από μεριάς κατειλημμένων χώρων, στεκιών, αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και πλήθους συντρόφων και συντροφισσών. Η ανάδειξη του ζητήματος σε όλο το μήκος και πλάτος της επικράτειας -από το λόγο που εκφράστηκε μέσω του πλούτου των κειμένων και των αφισών και τη συναυλία στο Θησείο μέχρι τις δυναμικές πορείες που ακολούθησαν σε αρκετές πόλεις- σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι καταλήψεις συνέχισαν να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια, έβαλαν φρένο στο σχεδι-

1. Ο Σανιδάς ζήτησε με παραγγελία του προς τους εισαγγελείς πρωτοδικών της χώρας, προκαταρκτική εξέταση, προκειμένου να διερευνηθεί αν τελούν υπό κατάληψη χώροι πανεπιστημίων ή ΤΕΙ, καθώς και άλλα δημόσια ή ιδιωτικά κτίρια και να δρομολογηθεί η αποβολή των καταληψιών από αυτά. Ταυτόχρονα ο Σανιδάς ζήτησε να διερευνηθεί εάν στα υπό κατάληψη κτίρια διαπράττονται κι άλλα ποινικά αδικήματα, όπως διακίνηση ναρκωτικών ή κατοχή και κατασκευή όπλων και να αναζητηθούν ποινικές ευθύνες στις πρωτανικές αρχές και σε κάθε άλλο πρόσωπο υπεύθυνο για τα υπό κατάληψη κτίρια.

ασμό του κράτους και έστειλαν τις εισαγγελικές παραγγελίες στις καλές.

Στον απόηχο του Δεκέμβρη ήταν πλέον σαφές ότι το κράτος θα έπρεπε να επιστρατεύσει όλα του τα αντανάκλαστικά, ώστε να μπορέσει να ανακτήσει το «χαμένο» έδαφος, υλικό και ιδεολογικό. Έτσι οι -κατειλημμένοι- αυτοδιαχειριζόμενοι κοινωνικοί χώροι τοποθετούνται πλέον στο στόχαστρο της καταστολής με νέα δεδομένα. Οι κινήσεις του κράτους δείχνουν μία μεθοδικότητα «αποσπασματική», λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαίτερες συνθήκες μέσα στις οποίες δύναται να επιτεθεί, προσπαθώντας ταυτόχρονα να τις διαμορφώσει όσο μπορεί.

Η στοχοποίηση καταλήψεων με δημοσιεύματα, οι επισκέψεις αρμόδιων φορέων, οι εισβολές σε καταλήψεις και αυτοοργανωμένους χώρους που ακολουθούνται από καταστροφές και συλλήψεις, οι φασιστικές-παρκρατικές επιθέσεις εντός και εκτός ασύλου αποτελούν το σύνολο των πρακτικών, οι οποίες εφαρμόζονται ανά περίπτωση. Η επιλογή των χρονικών στιγμών δεν φαίνεται να είναι καθόλου τυχαία καθώς σε πάρα πολλές περιπτώσεις που το κράτος αποπειράθηκε να εκκενώσει κάποιο κατειλημμένο έδαφος εκτίμησε ότι το κίνημα έχει πιο χαλαρά αντανάκλαστικά- π.χ. περιόδους καλοκαιριού και Χριστουγέννων- ή ότι υπήρχαν οι κατάλληλες κοινωνικές συνθήκες για να καταφέρει ένα καίριο πλήγμα στον «εσωτερικό» εχθρό.

Επιθέσεις και εισβολές σε καταλήψεις μετά το Δεκέμβρη του '08

Οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις εκφράζονται μέσω του ενδιαφέροντος -προσχήματος ουσιαστικά- των αρμόδιων φορέων και αρχών για την «αξιοποίηση» των κατειλημμένων χώρων και με τον αστικό τύπο να συμβάλλει στην κατασκευή κατάλληλου επικοινωνιακού κλίματος. Στη Θεσσαλονίκη οι **καταλήψεις της ΥΦΑΝΕΤ και του Ορφανοτροφείου** αναφέρονταν στο προεκλογικό πρόγραμμα του Μπουτάρη ως πιθανοί χώροι για τη δημιουργία χώρων πρασίνου με τη διεκδίκησή τους από το Δήμο. Το ζήτημα περί πώλησης του κτιρίου της **κατάληψης Ευαγγελισμού** τέθηκε στο πλαίσιο της αξιοποίησης των περιουσιακών ακινήτων του Πανεπιστημίου Κρήτης. Το «κτίριο της παλαιάς μεραρχίας» στα Χανιά, που είναι κατειλημμένο εδώ και επτά χρόνια, απασχολεί ιδιαίτερος της πρυτανικές αρχές του Πολυτεχνείου Κρήτης. Η **Rosa Nera** επιχειρήθηκε να δημοπρατηθεί στις 2 Μαρτίου του 2010, αλλά η διαδικασία ακυρώθηκε από τους καταλήψεις και αλληλέγγυο κόσμο. Τελικά, η δημοπρασία

πραγματοποιήθηκε εν κρυπτό. Ταυτόχρονα, δημοσιεύματα και αρθρογραφίες συκοφαντούν την κατάληψη, ενώ η πρωτανεία μέσω συσκέψεων προσπαθεί να συγκροτήσει τη συμμαχία εκείνη (δήμαρχος, νομάρχης, πρόεδρος ΤΕΕ, δικηγόροι κ.ά.) που θα της επιτρέψει να φτιάξει την κοινωνική συναίνεση για την εκκένωση της κατάληψης. Η Rosa Nera βρίσκεται πλέον διαρκώς στο στόχαστρο κράτους, πρωτανικών αρχών και μεγαλοεργολάβων.

Η **κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37**, με μακρά ιστορία 23 χρόνων, έχει αντιμετωπίσει κι αυτή απειλές κατά τη μετα-δεκεμβριανή περίοδο. Τον Ιούλιο του 2010, σε μια επιχείρηση τρομοκράτησης, περικυκλώθηκε από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις Δέλτα και ΜΑΤ που για αρκετή ώρα έδειχναν έτοιμες να εισβάλλουν στο κτίριο. Η εισβολή τελικά δεν πραγματοποιήθηκε και η αστυνομία αποχώρησε. Η κατάληψη είχε βρεθεί ενάμισι χρόνο πριν αντιμετώπιση με τις εισηγήσεις της Συγκλητικής Επιτροπής Κληροδοτημάτων για εισβολή της αστυνομίας και σφράγισμα του κτιρίου. Το πρόσχημα ήταν ο υποτιθέμενος κίνδυνος χρησιμότητας χωρίς αυτό να έχει καμία απολύτως σχέση με την πρόταση αγώνα των συντρόφων και συντροφισσών. Άμεση απάντηση ήταν η κατάληψη της πρωτανείας του ΕΜΠ από τους συντρόφους της ΑΚ 37 και πλήθους αλληλεγγύων.

Στην Κέρκυρα η **κατάληψη Ελαιά** δέχθηκε χτύπημα στις 28 Νοεμβρίου του 2009 από τις δυνάμεις καταστολής λίγο πριν ξεκινήσει η πρώτη της δημόσια εκδήλωση και γνωριμία του εγχειρήματος με τη γειτονιά και την ευρύτερη τοπική κοινωνία. Μια διμοιρία πάνοπλων ΟΠΚΕτζήδων συνοδευόμενη από 6 ασφαλίτες εισέβαλαν στο χώρο της κατάληψης, ύστερα από εντολή του εισαγγελέα, για την εκκένωση της. Μετά από λίγες μέρες σύσσωμη η συνέλευση της Ελαιάς σε δημοσιευμένο κείμενό² της δηλώνει ότι αποφασίζει τη συνέχιση και κανονική λειτουργία της.

Τα Χριστούγεννα του 2009 η πρωτανεία και οι μπάτσοι άδειασαν το **κτίριο Παπαδοπέτρου** στα Χανιά, το οποίο για αρκετό διάστημα υπολειτουργούσε. Η κατάληψη ήταν αρκετό καιρό στοχοποιημένη από τον τότε πρότανη Γρυσπολάκη, ο οποίος έστησε καριέρα στην λασπολόγηση και τις έντεχνες μεθοδεύσεις για την επανάκτηση του ελέγχου και τη δόθη αξιοποίηση των κατειλημμένων κτιρίων στα Χανιά.

2. Το κείμενο ανέφερε χαρακτηριστικά: «Δεν υποχωρούμε σπιθαμή μπροστά σε τέτοιου είδους τρομοκρατικές και κατασταλτικές τακτικές».

Η **κατάληψη Επιταχυντής Ελευθερονίων**, εντός της Πολυτεχνειούπολης, κατεδαφίστηκε ολοσχερώς το καλοκαίρι του 2009. Σύντροφοι που βρέθηκαν στο χώρο σηματοδεύτηκαν με οπλοπολυβόλα και φακούς από ΜΑΤατζήδες που έφτασαν στα εξωτερικά κάγκελα της Πολυτεχνειούπολης βρίζοντας και απειλώντας. Ήταν η συνέχεια μιας πορείας καταστολής που ξεκίνησε με κλειδώματα και λαμαρίνες, συνεχίστηκε με μπαζώματα, ακολουθήθηκε με παραλήρημα τρομολαγνείας στα κανάλια, την καθημερινή παρουσία και τις συνεχείς προκλήσεις μπάτσων και ασφαλιτών και κορυφώθηκε με την ολοκληρωτική ισοπέδωση του κτιρίου. Το ίδιο καλοκαίρι συνεργείο της πρυτανείας μπήκε στον **κατειλημμένο χώρο της utopia a.d.**, που βρίσκεται σε πανεπιστημιακό χώρο της Κομοτηνής, αρπάζοντας υλικό εξοπλισμό και δηλώνοντας πως ο χώρος προορίζεται για γραφεία καθηγητών. Σύντροφοι ανακατέλαβαν το χώρο το ίδιο βράδυ.

Στις 20 Νοέμβρη του 2010 η **κατάληψη στα παλιά ψαράδικα στο Περιστέρι** κυκλώθηκε ασφυκτικά από διμοιρίες ΜΑΤατζήδων το απόγευμα της ίδιας μέρας που πραγματοποιήθηκε από ανθρώπους της τοπικής κοινωνίας. Έγινε προσαγωγή 55 ατόμων που βρίσκονταν εντός και εκτός του κτιρίου χωρίς να τους αποδοθούν κατηγορίες. Το κράτος δείχνει να κάνει δουλειά του σε άριστη συνεννόηση με τους τοπικούς άρχοντες. Την επόμενη μέρα πραγματοποιήθηκε πορεία των καταληψιών και αλληλέγγυου κόσμου στα περίξ του Περιστερίου με το κτίριο φρουρούμενο από τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Εκκένωση νέας κατάληψης, Περιστέρι, Νοέμβρης 2010

Η **κατάληψη Μαραγκοπούλειο** στην Πάτρα εκκενώθηκε στις 28 Δε-

κεμβρίου του 2010, στις 7.30 το πρωί, καθώς δεκάδες μπάσοι εισέβαλλαν προσάγοντας έντεκα συντρόφους και συντρόφισσες που περιφρουρούσαν εκείνη την ώρα το χώρο. Σε εννιά από αυτούς απαγγέλθηκε η κατηγορία της διατάραξης οικιακής ειρήνης. Το κράτος επέλεξε να εκκενώσει το χώρο της κατάληψης εν μέσω των «διακοπών» των Χριστουγέννων εκτιμώντας ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να απαλλαγεί από ένα ακόμη «ενοχλητικό» απελευθερωμένο έδαφος στο κέντρο της πόλης. Τρεις μέρες μετά, στις 31 Δεκεμβρίου, δεκάδες σύντροφοι και συντρόφισσες ανακατέλαβαν το Μαραγκοπούλειο.

Το **πάρκο Κύπρου και Πατνσιών**, το **πάρκο Ναυαρίνου** έχουν δεχτεί επανειλημμένες επιθέσεις, εισβολές και φθορές από τους μπάσους αλλά και μηντιακή λασπολογία πάντα με το πρόσχημα της καταστολής «παρβατικών» συμπεριφορών που λαμβάνουν χώρα εντός αλλά και στα περίγυφ των πάρκων.

Οι «παραδοσιακές» νυχτερινές εμπρηστικές επιθέσεις σε ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους έρχονται να συμπληρώσουν τις κρατικές-καπιταλιστικές πρακτικές. Τα αφεντικά κηρύσσουν ότι πρόκειται για ένα πόλεμο συμμοριών. Η αδιαπραγμάτευτη και ακηδεμόνευτη κοινωνική αντίσταση επιχειρείται να βαφτιστεί ως ακραία ιδεολογία και να εξισωθεί με το φασιστικό-ναζιστικό συρφετό. Στο σημείο αυτό η έγκληση της Δημοκρατίας για αποκατάσταση της τάξης θεωρείται λυτρωτική και η κρατική καταστολή προσπαθεί να μας πείσει ότι βρήκε άλλο ένα λόγο που είναι απαραίτητη.

Οι επιθέσεις των φασιστοειδών στις καταλήψεις Βίλα Αμαλίας, Λέλας Καραγιάννη 37, κτήματος Πραπόπουλου, αυτοδιαχειριζόμενου Αγρού, Rosa Nera, του ραδιοσταθμού Radio-Revolt, πολύ πρόσφατα στην Ελαία και τη νέα κατάληψη Παπουτσάδικο ή σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια σχολών αποτελούν συνέχεια ενός μεγάλου αριθμού επιθέσεων που έχουν γίνει στο παρελθόν.

Το κράτος επιτίθεται εκτιμώντας πάντα τα δεδομένα

Οι περιπτώσεις αυτές είναι ίσως οι πιο χαρακτηριστικές όσον αφορά τις συνθήκες μέσα στις οποίες κατειλημμένοι χώροι δέχθηκαν ευθεία επίθεση ή/και εισβολή μετά τον Δεκέμβρη του '08. Οι κινήσεις αυτές είχαν στόχο την συκοφάνησή τους, την πρόκληση ρηγμάτων στην κοινωνική τους πλαισίωση και απεύθυνση και τη διασπορά φόβου στο κίνημα.

Η εκτίμηση των παραπάνω δεδομένων αλλά και της γενικότερης συνθήκης που έχει ήδη κατατεθεί μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η κατασταλτική στρατηγική απέναντι στις καταλήψεις δεν είναι ενιαία. Η επίθεση δεν είναι -προς το παρόν τουλάχιστον- ολομέτωπη. Επαφίεται στις ιδιαιτερότητες του κάθε εγχειρήματος, στις ειδικές συνθήκες που το περιβάλλουν. Από τη δυναμική του, την κοινωνική «ασπίδα» του και την ποιότητα του κινήματος αλληλεγγύης μέχρι τις επιταγές και τις ανάγκες των καπιταλιστικών συμφερόντων. Από την ιδιαίτερη χρονική περίοδο που επιλέγεται η επίθεση μέχρι το επικοινωνιακό κλίμα που διαμορφώνεται από τη συγκυρία.

Η «αποσπασματική» αυτή στρατηγική, έγινε ιδιαίτερος κατανοητό το απόγευμα της 5ης Μάη, όταν το κέντρο της μητρόπολης βρισκόταν σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης: απροσπέλαστο από τις κατασταλτικές δυνάμεις, η κυκλοφορία των ανθρώπων απαγορευμένη και το κλίμα έμοιαζε αρκετά ευνοϊκό για να ξεκινήσει ένα ξέφρενο κυνήγι μαγισσών. Τα κανάλια έσπασαν την απεργία ουρλιάζοντας για δολοφόνους-διαδηλωτές, ενώ το κράτος εξαπέλυε απειλές για εισβολές σε καταλήψεις και στέκια εκμεταλλεύσιμο την ιδιαίτερη συνθήκη. Έτσι, οι μπάτσοι μπήκαν με τσαμπουκά στα Εξάρχεια ισοπεδώνοντας ό,τι έβρισκαν μπροστά τους και εισέβαλαν στην κατάληψη Ζαΐμη³. Άλλωστε ήταν μια εύκολη και γρήγορη απόδοση πολιτικών ευθυνών στην ύπαρξη του απεργιακού μπλοκ της «ανοιχτής συνέλευσης αναρχικών για ενιαίο πολυμορφικό κίνημα», με την οποία η κατάληψη Ζαΐμη έχει οργανική σχέση. Τελικά, εκείνη τη μέρα η κατασταλτική επέλαση σταμάτησε στο έδαφος της Ζαΐμη και στα γεωγραφικά-συμβολικά όρια των Εξαρχείων σε αντίθεση με τις εκτιμήσεις πλήθους συντρόφων και συντροφισσών (και εμάς συμπεριλαμβανομένων). Το κράτος δε ρίσκαρε να επεκτείνει την επιχείρηση και σε άλ-

3. Κατά την εισβολή της στο χώρο, η συμμορία της «ομάδας Δ» εκδηλώνει ξεκάθαρες δολοφονικές διαθέσεις πυροβολώντας δύο φορές απέναντι σε άοπλους, κάνοντας χρήση χημικών και χειροβομβίδων κρότου-λάμψης σε κλειστό χώρο και προσπαθώντας να βάλει φωτιά στο αρχείο αφισών και έντυπου υλικού, ενώ οι ένστολοι δολοφόνοι κατέστρεψαν σχεδόν όλο τον υλικοτεχνικό εξοπλισμό του κτιρίου (Η/Υ, βιβλιοθήκη, αίθουσα προβολών, μέχρι και τη λεκάνη της τουαλέτας και τα τζάμια των παραθύρων). Η «επιχείρηση» της αστυνομίας θα ολοκληρωθεί με τη σύλληψη 11 ατόμων οι οποίοι θα οδηγηθούν στα δικαστήρια με κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος. Τελικά, στις 7 Μαΐου το κτίριο σφραγίστηκε. Έξι μήνες μετά η «ανοιχτή συνέλευση αναρχικών για ενιαίο πολυμορφικό κίνημα» αποφάσισε την ανακατάληψη του κτιρίου και την προσπάθεια επαναλειτουργίας του «χώρου πολύμορφης δράσης αναρχικών».

λους κατειλημμένους χώρους ζυγίζοντας ίσως το συσχετισμό δυνάμεων που είχε να αντιμετωπίσει και την κοινωνική νομιμοποίηση για μια ολομέτωπη επίθεση.

Οι συλλογικές απαντήσεις ως πρόταση αγώνα

Διανύουμε μια χρονική περίοδο που η κατασταλτική μεθόδευση διαχέεται προς όλες τις εκφάνσεις των ριζοσπαστικών εγχειρημάτων και κινήσεων. Οι καταλήψεις, ως αναπόσπαστο κομμάτι τους, δεν μπορούν να μείνουν έξω από το στόχαστρο της γενικευμένης καταστολής. Είναι ζητούμενο λοιπόν, να μπορούμε να αξιολογούμε τα δεδομένα και τις συνθήκες ώστε να είμαστε σε θέση να προασπίσουμε την ύπαρξη αλλά και τη διεύρυνση των απελευθερωμένων εδαφών. Μία ενδεχόμενη αδυναμία προάσπισης των καταλήψεων αντικατοπτρίζει και μία γενική αδυναμία σύνδεσης του ευρύτερου κινήματος με όλα του τα μέρη. Όμως, το να συνδέσεις κάτι είναι πάντα πιο δύσκολο από το να το σπάσεις.

Η (αυτο)κριτική αυτή γίνεται στα πλαίσια μίας εκτίμησης των τελευταίων γεγονότων-εκκενώσεων των καταλήψεων Μαραγκοπούλειο και ΠΙΚΠΙΑ και των απαντήσεων που δόθηκαν ή δεν δόθηκαν πολιτικά και κοινωνικά πέρα από την Πάτρα και το Ηράκλειο αντίστοιχα. Και στις δύο περιπτώσεις η αλληλεγγύη από το ευρύτερο δίκτυο καταλήψεων και αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων ήταν δεδομένη, πιθανόν όχι επαρκής ως παρακαταθήκη για μία συνολικότερη αντιπαράθεση σε μελλοντικούς κατασταλτικούς-κρατικούς σχεδιασμούς. Οι συλλήψεις στο Ηράκλειο και οι υπέρογκες εγγυήσεις –που έρχονται για δεύτερη φορά μετά τη περίπτωση του Ρεσάλτο να «γονατίσουν» οικονομικά το κίνημα και τείνουν να

αποτελέσουν πολύ κακό προηγούμενο- έχουν αναδειχθεί ως άλλο ένα νομικό όπλο στα χέρια των αφεντικών. Τα καινούργια αυτά δεδομένα χρίζουν αξιολόγησης και εκτίμησης από την πλευρά μας, έτσι ώστε να καταφέρουμε να τα κοινωνικοποιήσουμε και να τα απαντήσουμε πολιτικά, με το λόγο και τις πράξεις μας, πράγμα που δεν έχει γίνει μέχρι τώρα. Είναι προφανές ότι η επιβολή των εγγυήσεων είναι ένα αρκετά δύσκολο ζήτημα, που σε καμία περίπτωση δεν αντιστοιχεί η μεμονωμένη διαχείρισή του από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονται άμεσα αντιμέτωποι με το δίλημμα: ή τα λεφτά ή τη φυλακή. Οι δυνατότητες των απαντήσεων και των επιλογών μας καθορίζονται από τη δυναμική του κινήματος αλληλεγγύης και τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες διαμορφώνονται.

Η καλύτερη επικοινωνία μεταξύ των εγχειρημάτων, η γνώση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, των ιδιαιτεροτήτων και των ζητημάτων που αντιμετωπίζει η κάθε κατάληψη σίγουρα δημιουργούν το έδαφος για να υπάρξει καλύτερη κατανόηση και δυνατότητα συγκρότησης διαδικασιών. Έτσι θα μπορούν να ενεργοποιηθούν πολύ καλύτερα τα αντανακλαστικά του κινήματος αλληλεγγύης και να δίνονται απαντήσεις πολιτικά και κοινωνικά με ποιοτικότερους όρους. Η υπεράσπιση αλλά και η διεύρυνση των απελευθερωμένων εδαφών δεν τίθεται μέσα από το πρίσμα της αυτοαναφορικότητας, αλλά δίπλα και μέσα στους αγώνες του σήμερα και στον τρόπο που τα ριζοσπαστικά εγχειρήματα δοκιμάζουν την πρόταση αγώνα τους κοινωνικά. Οι εστίες αντίστασης που γεννιούνται ή ενδυναμώνονται στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας και εκπαίδευσης, στο δρόμο, αποτελούν την απαρχή μιας διαδικασίας αγώνα που απαιτεί υπομονή, επιμονή και σταθερή επικοινωνία με τις κοινωνικές διεργασίες. Η επιλογή της κατάληψης είναι ένα από τα μέσα για την οργάνωση της καθημερινότητας και του αγώνα, της ανάπτυξης κινηματικών υποδομών ενάντια στις εμπορευματικές και εξουσιαστικές σχέσεις, την ατομική ιδιοκτησία και τη διαμεσολάβηση, προτάσσοντας την αυτοοργάνωση, τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη.

Οι καταλήψεις αποτελούν από τη μία εστίες αντίστασης, ανάχωμα στην επέλαση της κρατικής-καπιταλιστικής βαρβαρότητας και από την άλλη ψήγμα αντιπρότασης για την οικοδόμηση μιας ελεύθερης κοινωνίας. Αποτελούν μέρος του δικτύου στεκιών, συλλογικοτήτων και αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων που διαρκώς διευρύνεται και απλώνεται από το κέντρο στις γειτονιές, από τη μητρόπολη στην περιφέρεια, προωθώντας τη ρήξη και την ανατροπή της υπάρχουσας εκμεταλλευτικής και καταπιεστικής συνθήκης.

Η μπροσούρα αυτή τυπώθηκε σε 1000 αντίτυπα και διατίθεται χωρίς αντίτιμο. Αφορμή για την έκδόσή της ήταν η 'εκδήλωση-συζήτηση αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης για την εκκένωση της κατάληψης ΠΙΚΠΑ στο Ηράκλειο Κρήτης και τη δίωξη 5 συντρόφων-συντροφισσών στους οποίους έχουν επιβληθεί υπέρογκες εγγυήσεις', που πραγματοποιήθηκε στις 19-4-2011 στην κατάληψη Πατισίων 61 και Σκαραμαγκά.

κατάληψη Πατισίων 61 και Σκαραμαγκα

